

[Victor Larsen.]

ning i Brændselspriserne paa indtil 50 pCt. er Baggrunden for et Forslag som det foreliggende for saa vidt i Orden. Hvad i øvrigt de Tal angaar, som det ærede Medlem Hr. Strøm nævnte, forstod jeg det ærede Medlem saaledes — og jeg beder om at blive rettet, hvis min Antagelse ikke er rigtig —, at han rettede et Angreb paa Brændselsforretningerne her i Landet. Jeg ved ikke, om Priskontrollen skulde sættes i Bevægelse i den Anledning, men hvis det er Tilfældet, vil jeg dog antage, at Arbejdernes Brændselsforsyning ogsaa skal med under en saadan Kontrol.

Om den foreslaaede Form for Hjælpens Ydelse er den rigtige, er et helt andet Spørgsmaal. Det stive System at yde 30 Kr. til alle synes jeg i alle Tilfælde ikke er retfærdigt. Der er sikkert ikke en eneste her i Salen, der vil paastaa, at samtlige Aldersrentenydere er ens stillede, eller at samtlige Invalidere rentenydere er ens stillede. Enhver ved, at Forholdene selv efter de graduerede Skalaer, hvorefter Hjælpen tildeles de forskellige Personer, er meget forskellige. Den højtærede Minister siger i sine Bemærkninger til Lovforslaget § 1, at det skal være en Ret for alle uden Undersøgelse af de paagældendes Forhold at faa denne Hjælp. Jeg forstaaer meget vel, at dette er lettere for de Myndigheder, der sidder ude i Kommunerne. Det bliver altsaa en Uddeling uden noget som helst Ansvar for dem. Jeg ved ikke, om man er angst for Ansvaret, om man frygter Kritik, men jeg finder det fuldstændig urigtigt saaledes efterhaanden at borttage alt, hvad der hedder Skøn, alt, hvad der hedder personlig Indsats, ogsaa i disse Spørgsmaal. Hvis man agter at fortsætte ad denne Vej, med en Lovgivning, der er lige saa stram, om jeg maa bruge det Udtryk, kunde man egentlig efter min Mening nøjes med Ligningsmyndighederne og vilde saa efterhaanden kun faa Brug for en Kommunesekretær eller en jævnt dygtig Kontorassistent i de mindre Kommuner, naturligvis flere i de større. Det, man her gør, er at borttage Kommunernes Ret til at skønne i de enkelte Tilfælde dér, hvor de ved Besked, og dette finder jeg fuldkommen urigtigt. Jeg kan her henpege paa, at det Lovforslag, som i 1929—30 blev fremsat af den højtærede Socialministers Forgænger, ogsaa et Medlem af Ministeriet Stauning, havde den Bestemmelse, at der kunde ydes Brændselshjælp paa indtil 25 Kr. Nu har jeg ikke det mindste imod, at man efter Omstændighederne forhøjer Beløbet til 30 Kr., men jeg synes, at det

System, man altsaa dér var inde paa, er det rigtige. Jeg har intet imod, at man gik til at fastsætte Minimums- og Maksimumstakster, altsaa krævede en vis Begrænsning indført, men dette stive System at give 30 Kr. blankt til alle finder jeg er ganske uretfærdigt.

Der staar i Lovforslaget, at Hjælpen helt eller delvis kan ydes in natura. Dette er efter min Opfattelse ikke tilstrækkeligt. I det Lovforslag, jeg nu henviste til, fra 1929—30, var der en Bestemmelse om, at hvor Brændselet ikke blev udleveret in natura, skulde man benytte Brændselsmærker, og dette var suppleret med en Bestemmelse om, at hvor Varmen blev leveret fra Centralvarmeapparat, skulde man møde med Kvittering for, at Beløbet virkelig var anvendt efter sin Hensigt. Det forekommer mig, at det er en rimelig og fornuftig Foranstaltning.

Jeg gaar i øvrigt ud fra som givet, at Kommuner, der selv ejer Skove, og som ønsker at levere Brændselet eller en Del af det fra disse Skove, har Adgang til Refusion for Brændselets Værdi efter gangbar Pris inden for de forskellige Omraader. Men jeg antager, at dette Spørgsmaal saavel som de øvrige, der rejser sig angaaende dette Lovforslag, vil blive Genstand for en Drøftelse i det Udvalg, som jeg venter bliver nedsat efter denne Forhandling.

Men derudover ønsker jeg at sige, at Refusionsbestemmelserne i Lovforslagets § 3 — jeg taler stadig om det første Afsnit, Brændselshjælp til Aldersrente- og Invalidere rentenydere — er et straalende Bevis paa, hvor vidt man er naaet i Retning af Indviklethed, i Retning af Kineseri, i Retning af at gøre det besværligt for hinanden. Her kommer man med et relativt lille Lovforslag, et Lovforslag om Ydelse af Brændselshjælp, og saa kan man ikke tænke sig at faa det Regnskab, som det vil medføre, igennem, uden at nu skal hele den tyrkiske Musik, om jeg saa maa sige, i Bevægelse. Staten skal yde sin Part, fire Syvendele, Opholdskommunerne tager straks de to Tiendedele, fem Tiendedele fordeles gennem Refusionsforbundet, og tre Tiendedele bliver der saa tilbage til den fælleskommunale Udligningsfond. Det er i Virkeligheden kolossalt indviklet, som sagt, et Bevis paa, hvor vidt man er naaet i Henseende til Indviklethed i kommunal Administration, i Administration i det hele taget. Hvad denne Lov vil medføre af Skrivelser frem og tilbage, af Beretninger baade her og dér, er i Virkeligheden ganske kolossalt. Men for øvrigt maa jeg sige, at hvis man fra Regeringens Side fastholder, at de